

На другия день, 26 юний, чуваме музика. До селото ни приближава голѣма конница. Напредъ вървятъ сѣ бѣли високи „катани“. Войниците препасани презъ рамо съ голѣми жълти тръби, които грѣятъ като слънце. Тѣ гръмко свирягъ. Следъ музиката вървятъ дълги редици коне, които дигатъ по изронения пѣтъ облаци прахъ. Всички войници носятъ на лѣва ржка дълги и високи сулицы, които изглеждатъ като гора. Ние оставихме работата и припахме да ги гледаме. Казаха, че изпждали тур-

Генералъ Гурко

цитѣ отъ Търново и сега отиватъ за Стара планина.

Изеднажъ селската камбана почна силно да бие. Цѣлото село се стече. Поповетѣ облѣчени, въ ржце съ кръстове, кандилници, момчета дигнаха хоругви — всички отиваме и посрѣщаме руската войска — нашитѣ освободители. Радостъ, веселба, игри, печени ягнета, котли съ вино...

Два дена подиръ рускитѣ войски пристигнаха и българскитѣ опълченци. Когато видѣ народа, че тѣ сж българи, всички заплакаха отъ радостъ, а